

Poštnina plačana v gotovini.

● 1 9 3 6 ●

DRAMA

● ŠTEV. 5 ●

VSEBINA :

Novo leto / Ruski oder in njegov režiser / Tehnični del: I. Mimika, II. Praktična režija ob „Jakobu Rudi“ / Uredništvo in uprava.

Revijo „Drama“, ki izhaja v 10 številkah letno, izdaja Založba Drama, Ljubljana, lastnica A. Kranjc, Ljubljana. Uprava, uredništvo in pisarna je v Florjanski ulici šte. 3. Revijo in publikacije urejuje uredniški konzorcij. Odgovorni urednik je Jože Kranjc, Ljubljana. — Uredništvo rokopisov ne vrača. Uredniške uradne ure so vsak četrtek od 3—5 popoldne v pisarniškem prostoru Florjanska ul. 3. Uradne ure uprave so vsak dan od 9. do 12. in od 3. do 6. ure.

Tiska Tiskarna J. Pavliček v Kočevju.

Naročnina za revijo „Drama“ je celoletno plačljivo vnaprej 40 Din.

Založba in revija Drama

spet stopa pred slovenske ljudske odre s svojim programom za sezono 1935/36. Odri, ki se naroče na revijo in 12 knjig, to se pravi na tri izvode od vsake štirih dram, plačajo v desetih dneh po naročilu 250 Din in dobe zato deset številk revije, štiri drame, vsako v treh izvodih in so za dobo treh let oproščeni vseh tanjem. Pri tem si seveda prihranijo veliko vsoto denarja, saj bi drugače morali plačati za vsako igro 200 Din.

Letošnji program je:

Strindberg: Velikanoč, lepa velikonočna igra.

J. Abram: Zlatorog, ljudska igra s petjem.

F. Lipah: Glavni dobitek, komedija v treh dejanjih z režijskimi navodili.

J. Kranjc: Detektiv Megla, veseloigra v treh dejanjih, sodobna ljudska igra, kjer sodelujeta oder in občinstvo.

D R A M A

1936.

Štev. 5.

J. K.

NOVO LETO.

Novo leto je pred nami. Vsakdo gre vase in premišlja, kaj je biló napak v preteklem letu. Kesa se, če je kaj zagrešil, veseli se, če je bil pošten. Novo leto stoji pred njim — načrte napravi zanj. Za nas je novo leto tudi nova sezona. Bliža se predpust, čas veselja in pozabljenja, nato pride Velikanoč, ž njo zaključek sedanjega oderskega dela in priprava na novo. Zato moramo malo pomisliti na bodočnost. Nič se ne bomo bali igrati in gledati veselih stvari. Vemo pa, kakšno je današnje življenje, polno krivic, trpljenja in siromaštva, prepleteno z borbo za novo, boljšo dobo — vendar ne bomo obupovali. Toda čeprav se radi veselimo, se ne bomo razveseljevali ob plitkih, manj vrednih delih, zavedali se bomo, da ima ljudski oder svoje posebno poslanstvo, vzgojo, na katero mora misliti tudi pri veselih igrah. Vrgli bomo ničvredne burke preteklega desetletja med staro šaro in bomo poiskali taka dela, ki imajo pravo jedro v sebi, kajti naša zavest nam pravi: ljudski oder mora graditi novo dobo, odpirati mora resnici vrata na stežaj, četudi je resnica še tako težka in smeh še tako grenák. Vedeti moramo namreč, da igra lahko izpodbuja, vzgaja, uči — lahko pa tudi uspava in gledalca otopi. Tega drugega ne bomo dopustili. Naš narod je narod delavcev in kmetov, tem bomo igrali in za te, igrali pa jim bomo resnico, da bodo v spoznanju, ko pride čas njihove stare pravde. To naj nam bo program za repertoar v novem letu in v novi sezoni. In v tem programu naj leto poteče srečno, da bomo imeli na Silvestrovo 1936. čisto vest.

RUSKI ODER IN NJEGOV REŽISER.

Že v predboljševiški Rusiji je slovel ruski teater kot vzoren in vsestransko dovršen. Po revoluciji pa so boljševiki položili vanj eno svojih največjih nalog — propagando. V tem času se je nivo njihovega teatra dvignil do neverjetne višine. Ko je pred 15. leti gostoval na Češkem zbor Stanislavskega, slavnega moskovskega režiserja, so bili to za Čehe znameniti dnevi. Niso se mogli načuditi čistosti sloga, nedosegljivi režiji in dovršeni igri, prav do najneznatnejših vlog. Pri njih ni bilo takoimenovanih „postranskih“ vlog. Vsaka, tudi v našem — žal slabem smislu — stranska vloga je bila igrana dovršeno, kot glavna vloga. Takrat so češki igralci priznali, da je bil ta njihov obisk zanje visoka šola.

Lani se je vršil v Moskvi veliki ruski igralski festival. V osmih gledališčih (od 60 moskovskih gledališč) so pokazali udeležencem tako popolno umetniško formo, kot jo ni nihče pričakoval. Nedosegljiva režija, mnogovrstnost v slogu, forma, izgovarjava, vse na taki višini kot nikjer v Evropi. Tudi ni nikjer na svetu, posebno ne v enem mestu toliko različnih in silnih režiserskih genijev, kot so imena Stanislavskega, Meiercholda, Tajrova, Granovskega, Simona in od najmlajših smelo eksperimentujočega Ochlojkova.

Rekel bi, da vse nadkriljuje Meierchold s svojo izvirno režijo in abstraktno sceno. Pri njegovi režiji sodelujejo še trije režiserji, ki sede pred pozoriščem in imajo ves čas polne roke dela. Eden od njih nadzira zapisnik o prehodih igralcev z mesta na mesto, prihodih, odhodih, o tem, kdaj in kam se kdo vsede, kako in kje obstane itd. Drugi pazi na geste. Vsak gib roke — kako visoko, kako nizko, vsak obrat, gib telesa, vsak priklon z glavo! Vse to čisto mehanično v kotnih stopinjah. Tretji kontrolira glas. Vsaka sprememba glasu, višina, kje nizko, kje normalno, vsak šepet, naraščanje, krik, vsako padanje z glasom, vse zaznamovano v notah s posebnimi notnimi znaki in v posebnem notnem sistemu.

Vsi ti zapisi se hranijo, in ko se predstava obnovi, jih vzamejo iz arhiva in igra se na tej podlagi zopet obnovi. Na ta način ostane slika režiserjevega dela, kakor tudi sicer kratkotrajna igralčeva ustvaritev — večna. Režiser je lahko že davno mrtev, a njegovo delo živi v prvotni izvirnosti in učinkovitosti povsod, kjer eksistirajo njegovi zapisi. Edino tako je mogoče dovršene predstave tudi po letih obnoviti v enaki dovršenosti in preciznosti.

Kako režira Meierchold? Gre preko vsega in proti vsemu. Z bistrim umom presodi in spremeni prav vse, kar se mu zdi potrebno. Prav nič ga pri tem ne ovira. Niti za trenotek ne počije, ne odkloni nobene sprejemljive forme. Igra v veliki dvorani, brez balkonov, brez lož — le zadaj v najskrajnejšem kotu je postavljen nekak lesen, nepobarvan kor, na katerem so ves čas nadzorujoči pomožni režiserji.

Igra brez zavese in pusti dekorirati in pripravljati pozorišče kar pred gledalci. Nemoteno pusti, da gledalci opazujejo režiserja in odersko aparaturo ter ustvarja s tem objektivno sliko, odkriva, osvetljuje notranjost in navdušuje človeka za odkrito resničnost. Zvest je gestu, ki ga je postavil njegov prijatelj pesnik Majakovskij: „Gledališče ne sme biti samo ogledalo življenja, temveč ojačen vpliv na življenje.“ Meierchold podaja življenje na odru v vsej resničnosti, z vseh strani stopnjevano in ojačeno. Nič ni skritega, tajnega in skrivnostnega.

Od avtentičnega teksta se po potrebi oddalji, kakor je napravil n. pr. z Gogoljevim Revizorjem, kar je povzročilo pri delu občinstva hud odpor, češ, da je pokvaril to, kar je pisatelj napisal. Toda napačno! Podčrtal je le njegovo idejo, ustvaril še hujšo atmosfero v ljudeh in v dejanju. Meierchold je čarovnik, še več — čudodelnik. To mu je vtisnjeno v obrazu. Nemirno stopica sem ter tja, nervozno vleče cigareto ter ima povsod oči.

Kako je Meierchold režiral Revizorja? Dekoracija, bi rekel, je bila v našem smislu realna. Na svojski način je povdaril in pokazal korupcijo, podkupljivost in mizernost stare ruske birokracije v vsej njeni gnilobi. Nič ga ni oviralo, porabil je vsa izrazna sredstva, da je podčrtal idejo.

Predelal je vsega Gogolja. Prevrigel sceno, preobrnil stavke in cele odstavke izvirnega teksta. Pridal je n. pr. osebo častnika, o katerem Gogoljev Chlestakov govori, da ga je pri kartah za vse obigral. Častnik je z njim v sobi razpravljen. to pa zato, da pozneje, ko se pojavi revizor, za kar ga mestni glavar smatra, povzroči novo zmešnjavo. Chlestakov, ki je bil doslej slečen, obleče častnikovo uniformo, vstopi v polni paradi in prepriča mestnega poglavarja in njegovo okolico o zmoti. Nihče ne dvomi o pristnosti „revizorja“.

In Ana Andrejevna, žena mestnega poglavarja. Iz nje pravzaprav napravi Meierchold poleg Chlestakova glavno osebo. Ko se zve, da je došli „revizor“ star 26 let, se hitro obleče v globoko izrezano obleko, a ko se na novo zve, da ni star 26 let, temveč 20 let, se obleče v drugo, še globlje izrezano obleko. S takimi pripomočki ustvarja velikokrat situacijsko komiko. Dejanje se konča s tem, da se pojavi z vseh kotov šest mladih častnikov v paradi; ti poklekajo pred njo, ji dvorijo, poljubljajo roko, šepetajo in končno pade od nekod strel iz samokresa, prednjo skoči sedmi častnik, mlad, z velikim šopkom, a vse to ni nič drugega kakor njena fantazija.

Pri Meiercholdu odpadejo dialogi v sceni, kjer podkupujejo Chlestakova. Chlestakov sedi še ves mračen od včerajšnjega popivanja na koncu mize. Poleg njega stoji Artemij Filipovič in mn šepeta na uho — predstavlja mu uradnika za uradnikom in seveda — informira „revizorja“ o vseh nerednostih svojih kolegov. Ves čas Chlestakov ne izgovori nobene besede. Vse, kar mu Artemij Filipovič šepeta na uho, se mu zdi, kakor bi v sanjah šlo preko njegovega od pijače zatemnjenega razuma. Vse je kakor privid. Zdaj so tudi tisti, ki so protestirali proti taki priredbi Gogolja, priznali, da niso še nikoli videli Gogolja bolj učinkovito prikazanega. Vsemu delu se pozna, da stoji zadaj močna osebnost, da ga vodi veliki duh Meiercholdov.

TEHNIČNI DEL.

I. MIMIKA.*

Kakor se tiče maka celotne figure, ki jo naj kot igralec predstavljam to se pravi, ne samo, kako sem našminkan, temveč tudi tega, kako sem oblečen, tako tudi pri mimiki ne smemo misliti samo na izraznost obraza, temveč na izraznost vsega našega telesa. Predstavlajte si samo, recimo od žalosti zelo pobitega in od same radosti kar razposajenega človeka. Priznali boste, da se od žalosti pobiti človek ne razlikuje od razposajenega samo po izrazu svojega obraza — tu žalosten, tam radosten obraz — temveč tudi po drži telesa: pobit človek je ves zase seseden in miren, včasih celo negiben in poveša glavo, razposajen človek je pa ves raven in živahen, a glavo ima visoko dvignjeno. Duševno razpoloženje človeka torej ne najde svojega izraza samo v izrazu lica, temveč v mimiki vsega telesa.

Mimika je vnanji izraz tega, kar se v nas godi. Zato se mimike n mogoče posebej učiti. Mimični izraz se pojavi na igralcu samo tedaj, a takrat nujno, če se igralec res v svojo vlogo poglobi, če igra čuvstveno. Zato bomo prišli do izrazite mimične igre šele takrat, ko bomo v igralski šoli že zadostno napredovali — ko se bomo povzpeli do občutene, čuvstvene igre. Do takšne igre pa se bo vsak mogel dokopati le po vajah, ki si bodo sledile v premišljeno začrtanem redu. Te vaje bodo zahtevale od učenca sprva vživetje v najlažje občutke in čuvstva ter se bodo stopnjevale polagoma tako, da bo prišel do izražanja tudi najmočnejših občutkov in čuvstev. S tem bo napredoval nehoti tudi v mimičnem izrazu.

Mimike posebej so torej ne moremo učiti, sem dejal. Pač pa je mogoče in potrebno, da vadimo svoje telo in svoje obrazne mišice. Čim prožnejše bo telo in čim gibljivejše bodo obrazne mišice, tem izrazitejša bo naša celotna mimika!

Zgovornost telesa.

Pesnik veže besedo k besedi in ustvarja tako svoje umetnine, pesmi, romane ali drame; slikar nanaša barve na platno in ustvarja slike; goslač svira z lokom po strunah svojih gosli — igralcu pa je tvarina in orodje za njegovo umetniško ustvarjanje, za ustvarjanje različnih ljudi on sam, ves, z vsem telesom in z vso dušo!

Zato mora pesnik obvladati besedo, slikar barve, muzik svoje godalo, — igralec pa poleg svojega duha, svoje telo. Dokler ga ne obvlada, mu je preokorno, da bi ga mogel po mili volji spreminjati in oblikovati tako, da bi bilo jasen vnanji izraz njegove notranjosti — njegovih misli, razpoloženj, občutkov, čuvstev in strasti.

Vaje, ki vas bodo silile k mimičnemu izražanju.

Te vaje so zasnovane z mislijo na mimično izraznost vsega telesa. Če opazujete v življenju sebe in druge, vidite, da se različna razpoloženja ali

* Izmenoma bomo na tem mestu prinašali mimiko in šminkanje, ker sta tako in tako tesno povezani med seboj. Op. ur.

afekti (hipni čustveni izrazi) ne kažejo samo v licu, temveč v drži ali gibanju vsega telesa. Izraz obraza spremlja vedno soroden izraz telesa, zato praktičnih vaj ne smemo deliti v dva oddelka.

Hoja.

Tehnika hoje. Hoja mora biti oderski lepa, to je očiščena vsega, kar jo dela po nepotrebnem nerodno in smešno.¹ Najpogostejša napaka, ki jo delajo novinci brez dramatične šole je, da drsajo s podplati, da ne stegujejo kolen in obračajo stopala na noter.

1. v a j a.

(Postavite si za to vajo nekaj kulis: na desni in levi vrata, v ozadju v sredi stene okno. Sredi sobe miza, ki leži na črti² od desnih do levih vrat.)

(Desna in leva vedno od režiserja.)

Postavite se za desnimi kulisami tako na oder, da boste nekaj korakov oddaljeni od vrat. Pridite do vrat ... Odprite jih ... Vstopite in pojdite počasi k levim vratom ... Ustavite se pred njimi ... Odprte jih ... Stopite par korakov v sosednjo sobo (za kulise) ... Pridite iz sosednje sobe (izza kulis) v to sobo (na oder) ... Ustavite se ... Stopite k oknu ... Poglejte skozenj ... Vrnite se mirno skozi desna vrata, od koder ste prišli ...

(Te vaje lahko dela vsak sam zase. Če vači doma, kjer nima kulis, si naj vrata in okno misli. Mizo in stole pa si naj postavi. Se boljše pa je, če to delate na odru skupno z drugimi. Vsak naj izvrši vajo tri do štirikrat, drugi pa naj gledajo in kritizirajo ter ugotavljajo napake.)

2. v a j a.

Ista vaja s pospešenim korakom.

3. v a j a.

Ista vaja v teku.

(Dalje v prih. števil.)

II. PRAKTIČNA REŽIJA OB „JAKOBU RUDI“.³

Diletanti si naj ne izbirajo za svoje uprizoritve posebno težkih stvari, vendar pa sem mnenja, da je baš Cankarjev „Jakob Ruda“ delo, ki je za diletantske odre, ki razpolagajo z boljšim ansamblom, za uprizoritev zelo prikladen. Že radi tega, ker ne zahteva prevelike zasedbe, razun delavcev, ki imajo malo besedila, in gostov, ki so statisterija, je samo deset vlog — in se vrši v eni in to enostavni sceneriji (prizorišču).

„Jakob Ruda“ je eno najmočnejših Cankarjevih dramskih del. Smatrali so to dramo sicer za najšibkejšo, dokler je nisem uprizoril po vojni v ljubljanskem gledališču jaz in je kritika z ozirom na to predstavo morala priznati, da se je motila. Ker je bila drama skrbno pripravljena in dobro igrana, se je pokazala tudi v vsej svoji veljavi in probojni sili. Prepričan sem, da bo tudi na diletantskih odrih prodirala tako kakor je še povsod prodrli tudi „Kralj na Betajnovi“ — če bo skrbno pripravljena. K temu pa naj pripomorejo tudi moja navodila.

¹ Vaja za hoteno nerodno ali smešno hojo pozneje!

² Na črti zato, da se boste morali mizi izogibati, kar je za to vajo zelo koristno.

³ Piše režiser Milan Skrbinšek.

Preden začnem z razlago in navodili za uprizoritev, nekaj besed v splošnem, kar se tiče režiserjevega dela ob uprizoritvi nove igre.

Četudi smo ljudje bitja ene vrste, smo v tej vrsti vendar tako različni, da dojemamo ali doživljamo ene in iste pojave bodisi v naravi (lepota narave: zvezdnato nebo, morje, širono polje, planine, njene vremenske pojave: meglo, dež, solnce, vihar) bodisi v skupnem življenju človeštva (ljubezen, sovraštvo, dom, otroško ljubezen, ljubezen staršev, tovarištvo itd.) bodisi v u m e t n o s t i — različno!

Tako je tudi vsak režiser človek zase, človek posebnega čuvstvovanja in temperamenta in naravno je, da bosta dva različna režiserja postavila na oder dve različni predstavi, četudi uprizorita oba eno in isto delo.

Iz tega sledi, da ima vsak režiser pravico, da se uprizori delo, ki ga režira, baš tako, kakor ga on občuti, ne — njegova sveta dolžnost je, da sprejme, preden začne z režijo, dotično delo vase in to z vsem svojim bitjem: ne le s svojo pametjo, temveč predvsem s svojim srcem! In dolžnost vseh sodelujočih je, da se občutju, ki ga ima režiser za to dramo, pokore! Kakor je pisana drama izšla iz srca enega samega človeka in je samo zato takšna in nič drugačna, tako mora biti tudi predstava umetniško delo enega samega človeka — režiserja — kar se tiče celote, če hočemo, da bo predstava res močno vplivala na občinstvo!

Ko sem prebral prvič Jakoba Rudo, mi je vela iz njega predvsem strogot Boga, neka neizprosnost Usode, ki je nepremakljiva. Vprašal sem se: „Odkod ta občutek?“ — Premislil sem vsebino in zasledil tisto misel, ki ji je dal pisatelj v drami izraza: „Greh se ne da izbrisati!“ Za greh se je treba pokoriti, prej ti ne more biti odpuščen in včasih je greh tako velik, da se moraš pokoriti zanj do smrti ali pa si naložiti kar smrt za pokoro. Če tega ne storiš, grešiš znova — nad drugimi. Ti nimaš pravice, radi svojega greha druge onesrečiti zato, da bi ti bilo mogoče živeti naprej — brez pokore za greh.

Premislil sem dejanje drame, da sem ga videl čisto jasno pred seboj, in glej: oni nejasni občutek o neizprosnosti Usode, ki mi je vela iz te drame, se mi je izluščil čisto jasno kot jedro drame, kot njena — i d e j a.

Prav tako megleno sem slišal sprva tudi govorico ljudi o tej drami kot nekako čudovito tiho, prtajeno in kakor s temno kopreno ovito šepetanje. Soba, v kateri se drama vrši, mi je lebdela pred očmi blodna in mračna. Dobro se spominjam temnega vejevja — drevesa zunaj pred oknom, ki mi je sililo vedno v podobo, ki sem jo pri branju nosil v sebi. To je bilo temno vejevje, gosto vejevje, ki je kar pritiskalo na šipe okna, kakor da jih hoče zdrobiti.

In spodaj pod oknom na vrtu? Kako je bilo tam? Vrt ves zaraščen s travo, poti so pod njo kar izginjale, grmičevje je sililo s svojimi vejami čez pot v vejevje grmičevja na oni strani. In tam nekje v kotu vrta vsa zaraščena, prhla lopa. Hodniki v tej hiši so bili temni kakor soba, kajti skozi gosto drevje okoli hiše ni mogla luč v notranjost hiše. Nobenega sončnega žarka nikjer! In hlad, takšen hlad, ki te grize do kosti — strah bi bilo človeka v taki hiši: kakor da „hodijo v njej mrtveci okrog“.

Bral sem dramo spet in spet — in res, mrtvec je hodil po njej: duh nesrečne Rudove žene, ki jo je ta razvratnež s svojo hladno, brezbrizno dušo, ki je poznala samo lastne naslade v pregrešnem življenju, tiral in pritiral v smrt! Pa tudi njegova hčerka Ana, kako se mi je zdela blede! Tako blede

in suha in iz njenega, kakor vosek prozornega lica je žarelo v temne kote teh mračnih sob dvoje velikih oči, polnih solz. A glasno jokati je nisem slišal nikdar. To je bil bolesto zadržan stok — v prsih jo je tako tiščalo; kakor železen oklep ji je nekaj stiskalo srce.

Ali naj še povem, da si tiste vode, nad katero je sedevala osamljena Marija, nisem in nisem mogel predstavljati kot vodo, temveč le kot „strjeno kri?“

Vidite: tako mora biti režiser ves poglobljen, ves zavzet od drame, ki jo misli režirati. Šele potem sme iti na „delo“. In čeprav je človek z razumom, ne sme imeti razum prevelike besede. Razum naj samo sledi njegovemu občutju in mu venomer govori: Bodi zavzet, ne računaj hladno! Če „delaš“ n. pr. scenerijo in snuješ maske, jih napravi takšne kakor čutiš, da jih moraš napraviti, da se ne izneverjaš onemu prvemu zavzetju, ki te je prešinjalo pri vdanem branju drame.

(Dalje v prih. števeh.)

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

1. Zaradi tehničnih ovir v tiskarni je peta številka izšla le na osmih straneh. Zato smo morali opustiti že pripravljene članke: o sceneriji, režiji in šminkanju, nadaljevanje prejšnjih člankov, poročila o gledališču, knjigah itd. To bomo nadoknadali s prihodnjo dvojno številko, ki bo izšla v februarju. Naročniki naj nam to blagohotno oproste, nadomestilo jim bo dala februarjska številka, ki bo poleg naštetega prinesla tudi druge članke in pa še nekaj najbolj posrečenih mask režiserja Milana Skrbinška.

2. S to številko (članke: režija, mimika) otvarjamo v reviji igralsko dramatsko šolo. V vsaki številki bo po en članek o dramatik, sceneriji, mimiki, režiji in šminkanju. Da boste mogli slediti pouku režije, si nabavite dramo J. Cankarja: Jakob Ruda. Dovolj je, da ima vsak oder po eno knjigo, ker nauk o režiji lahko študirate v skupini. Posamezni naročniki pa imajo gotovo to dramo, saj je ena najboljših slovenskih iger.

3. S številko vred razpošiljamo tudi svojo zadnjo knjigo v tej sezoni, veselo igrano „Detektiv Megla“, s katero boste v pustu prav gotovo imeli uspeh. To igrano smejo igrati le odri polni naročniki naše založbe. Vsi ostali morajo kupiti deset izvodov po 20 Din (200 Din) in plačati običajne tantijeme, katerih so naši polni naročniki popolnoma oproščeni za tri leta. Mislimo, da smo s tem našim odrom izkazali še posebno uslugo. Avtorjeva režijska navodila so v knjigi, g. režiser Skrbinšek pa bo režijo te igre še posebej obdelal v 6. številki.

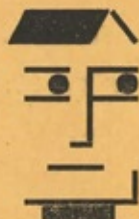
4. Vse naročnike je naša uprava te dni opozorila na plačilo naročnine. Tisti, ki so že plačali, naj nam oproste, vse ostale pa prosimo, da to pot res zadoste svoji obveznosti, ker smo tudi mi v redu izvršili svojo dolžnost, odvisni smo pa samo od svojih plačujočih naročnikov.

5. Naš arhitekt je sestavil načrt za nov sodoben oder. Načrt bo natisnjen v prihodnji številki. Nanj opozarjamo predvsem odre, ki imajo namen popraviti svojo sceno.

UREDNIK ŽELI V SVOJEM IN V IMENU UPRAVE
VSEM NAROČNIKOM SREČNO, USPEHA POLNO NOVO LETO!

Emil Navinšek

Ljubljana, Šelenburgova ulica,
preskrbuje ljudskim odrom in igravcem:

maske,
vse vrste šminke,
vse rekvizite za
maskiranje,
knjigo: Lepa maska.

K u p c i,

ki se izkažejo, da so naročniki
„Drame“, dobe poseben popust.

Hinko Sevar

Ljubljana, nasproti Šentjakobske
šole, ima v zalogi po zelo zni-
žanih cenah

vse ljudske igre od početkov do danes

romane, povesti, novele, pesmi,
šolske knjige,
muzikalije,
znanstvene knjige —

Vse cene globoko nižje, kakor za nove knjige.

Pridite in si oglejte!

Kupci, ki se izkažejo, da so naročniki „Drame“, dobe poseben popust.
Zato se v naročilih sklicujte na „Dramo“. Predno kupite knjigo —
pišite Sevarju!!!

Obiskujte

*predstave ljubljanske drame in opere!
Podpirajte kulturno težnjo našega gledališča, da bo res postalo slovensko kulturno svetišče!*

Udeležujte se v skupinah!

Uprava revije „Drame“ prav rada

posreduje

za Vas pri upravi Narodnega gledališča, ki bo šlo vsem obiskovalcem v skupinah na roko, kolikor bo le mogoče.

Gledališče je naša slovenska ustanova, zato ga podpirajmo!
